

Kedves Hit és Fény-es Barátaim!

Nagy nyáridőnk, bizony, megint letelt. Na, nem az indián nyár, de az indián tábor igen. Vége a táboroknak, mögöttünk a szervezés izgalma, a roppant nekifeszülések, az időnként hajmeresztőnek tűnő helyzetek, de – tudomásom szerint – hál' Istennek, mindenki épségben-egészségben tért haza, nagy élményekkel gazdagodva, a Rügyeknél négyen ráadásul még az elsőáldozás kiemelt örömeivel a szívükben. Köszönjük a színes beszámolókat a Lámpásoknak, Kisdéd Nyájnak, a [Vadvirágoknak!](#)

Ezen a nyáron is sikerült eljutnom több táborba, találkozhattam több közösséggel, a Búzavirágok és Gödölyék szegedi táborán kívül a Tiszavirágokkal, a Kisdéd Nyájjal töltöttünk egy játékos-sétálás szép napot Mártélyon, s a Rügyekkel egy elsőáldozósat a szentkirályi Tóhtanyán. (De jó lett volna még legalább az Esőcseppekkel találkozni itt a nyár végén a nyaraláspótló napon! Talán legközelebb...) Majd' minden közösséggel sikerült legalább telefonon kapcsolatot teremteni, köztük olyanokkal is, akiknek nem sikerült idén táborozni. S ha egyéb kapcsolat nem létesült, nap mint nap imádkoztam a közösségért, az éppen táborozókért.

A nyár végén még egy esküvőről is hírt kaptunk: Isten éltesse fénylő *napsugaraival* Gináékat!

Ha rátekintek így a nyári benyomásaim alapján a közösségeinkre, azt látom, hogy fordulóponthoz érkezett a magyarországi Hit és Fény közösség. Mint mikor a lendkerék a

hótpont felé ér, lelassul a mozgás, de működik benne a lendület. És nem egyikünk vagy másikunk működteti a maga ügyes szervező-készségével, rátermettségével, hanem „a Lélek (...) maga jár közben értünk, szavakba nem önthető sóhajtozásokkal” (Róm 8,26).

Korábban nagyon jól működött közösségek kicsit megfáradnak, alábbhagy a frissességük, de ragaszkodnak továbbra is egymáshoz, a közösséghez. Miért? Mert belekóstoltak a forrás vizébe, és érzik annak üde csobogását. A Lélek bennük is sóhajtozik. De – láttunk ilyen – még olyanokban is, akiknek a közössége már nem működik a hagyományos formában...

Ugyanakkor megjelent egy újabb generáció, akikben lüktet az élet, és itt, a közösségben, a sérült barátainkban csodálkoznak rá a Lélek sóhajtozásaira. Hadd idézzek két fiatal segítő vallomásából:

közös munka gyümölcsöző és boldogító, de a kudarcoknál, akadályoknál is Ő ad erőt, türelmet, kitartást a folytatáshoz.” (Fedor Zsuzsi)

„Mert ők nem rejtik el gyengeségüket, s ebben a gyengeségben, olyan szépség és olyan erő tárul fel, ami elkezd lágyítani a szívet. S ahogy telik-múlik az idő a táborban, arra leszek figyelmes, hogy a nagy fal, amit gyengeségeim köré hosszú idő alatt, nagy hozzáértéssel felhúztam, elkezd omladozni. Ez pedig felszabadító, gyógyító, szívbizsergető élmény. A sérültekre nézve szinte zavarba jövök, mert némán is azt harsogják nekem:

„Nézz ránk! Nézz a sebeinkre, a sérüléseinkre! Hát nem vagyunk szépek? Nem vagyunk jók? Nem vagyunk szerethetők?” És én nem tudok mást mondani, mint azt, hogy: „Bocsáss meg

nekem, Istenem, hogy ennyire vak voltam! Olyan sokszor futottam előled. Olyan sokszor!” Hiszen Jézus azért ment a betegekhez, hogy feljüket fordítsuk a tekintetiünket. Mert Ő rajtuk keresztül szól. S azért ment a keresztre sebesen, azért mutatkozott gyengén, hogy végre forduljunk a saját sebeink felé, saját gyengeségeink felé. Mert Ő onnan szól. Jól hallható.

Így kaptam ezen a nyáron hitet és fényt. Most már tudom: mindannyian sérültek vagyunk. S amikor sebeinket nem rejtjük el egymás elől, csoda történik. És ezért tudom. Mindannyian sérültek vagyunk. De egészségesebb az, aki sérültnek is mer látszani.” (Péceli Gábor)

Nem látom a jövőnket, de azt tudom, lüktet bennünk a Lélek szép csöndesen. Kérem ehhez a továbbiakban is az imáitokat, ebben mindannyian ugyanúgy részt tudunk venni.

Szeptember 13-án, az első Hit és Fény-es imaóra különösen is invitálalak Mindannyiótokat. Igyekszem én is letenni mindent a kezemből, és fölruccanni közétek.

Isten áldjon Benneteket!

Kecskemét, 2017. szeptember 3.

Csány Endre

nemzeti felelős

